

[Finansministeren.]

mister sin indkomst, enten som følge af indkaldelse til militærtjeneste, civilbeskyttelsestjeneste eller tilsvarende. Der er en hjemmel i statskattelovens § 37, som giver finansministeren en generel beføjelse til efter ansøgning at eftergive eller nedsætte skatterne i de tilfælde, hvor forholdene i ganske særlig grad måtte tale derfor, og der har herudfra udviklet sig den praksis, at man normalt eftergiver de værnepligtige den del af de dem pålignede skatter til staten og den fælleskommunale udligningsfond, der svarer til indtægtsnedgangen for det tidsrum, som indkaldelsen varer. Man omfatter og behandler iøvrigt andragender af denne art med den størst mulige velvilje. Det ærede medlem har ret, når han peger på, at siden vedtagelsen af loven om amtsligningsinspektører i 1946 er beføjelsen til eftergivelse af skatter underlagt disse amtsligningsinspektører. Det hedder i denne lovs § 5 udtrykkeligt, at finansministeren kan bemyndige amtsligningsinspektørerne til under skattedepartementets tilsyn at udøve de beføjelser, som tilkommer finansministeren i denne henseende, og hvad de kommunale skatter angår, er det kommunalbestyrelserne, der har lempelsesbeføjelsen. Hvis man skal tage konsekvent på tingene, vil det ikke være muligt fuldt ud at følge den betragtning, der gives udtryk for i den første del af det ærede medlems spørgsmål. Det vil ikke være muligt uden videre at fritage indkaldte værnepligtige for betaling af statskat og fælleskommunal skat i det tidsrum, indkaldelsen omfatter. Den værnepligtige kan have formue og kan have indtægter af formuen, som ikke berøres af indkaldelsen, eller han kan have andre indtægter, som bevares uanset indkaldelsen. Jeg kan her f. eks. pege på, at efter tjenestemandsløven bevarer en tjenestemand under den første indkaldelse til værnepligt en fjerdedel af sin løn med alle tillæg, hvis han er ugift, og han bevarer halvdelen, såfremt han er gift. Den første del af det ærede medlems spørgsmål må jeg derfor besvare med henvisning til denne praksis, som jeg iøvrigt måtte forstå på det ærede medlem at han i det store og hele også fandt rimelig.

Den anden del af det ærede medlems spørgsmål går ud på at lægge lempelsesbeføjelsen ud til de kommunale myndigheder. Her vil jeg først henvise til den lovbestemmelse, hvorefter administrationen foregår. Dernæst vil jeg pege på, at hele spørgsmålet om de værnepligtiges beskatning jo behandles i skattekommissionen,

hvad utvivlsomt adskillige af de ærede medlemmer i det høje ting er på det rene med efter den debat, der har fundet sted i grupperne om det foreløbige udkast til betænkning fra denne kommission. I denne forbindelse kan også spørgsmålet om denne lempelse af de værnepligtiges beskatning tages op til behandling. Jeg vil ikke finde det rigtigt, at man på et tidspunkt, da hele denne debat endnu er foregående, griber ind med en ændring i den hidtidige fremgangsmåde. Spørgsmålet kan jo om nødvendigt drøftes på et senere tidspunkt. Iøvrigt vil jeg gerne tilføje, at hvis man endelig skal lægge denne lempelsesbeføjelse ud til kommunerne, bliver det et spørgsmål, som har en langt videre rækkevidde, end der her er tale om.

Med hensyn til spørgsmålet om at lægge en generel lempelsesbeføjelse for statskatternes vedkommende over til de kommunale myndigheder må jeg sige, at det rummer nogen betænkelighed og måske en ikke ringe risiko for, at man ude omkring i kommunerne efter forskelligartede fremgangsmåder og synspunkter vil administrere denne beføjelse, og jeg tror, at det ærede medlem vil være enig med mig i, at en ensartethed på dette punkt i høj grad må anses for at være påkrævet.

Svend Jørgensen: Jeg har desværre ikke meget at takke den højtærede finansminister for, skønt jeg er villig til at likvidere den første del af spørgsmålet, altså villig til at likvidere kommunalbestyrelsernes ret til den generelle eftergivelse af skatter. Det, jeg især gik ind for, hvad den højtærede minister også understregede, var, at jeg meget, meget gerne så, at kommunalbestyrelserne fik den rettighed tilbage, som man gav dem ved cirkulæret af 20. august 1945, og som jeg ikke har hørt noget om at nogen kommunalbestyrelse har misbrugt. Men det er muligt, at man ikke kan give den generelle tilladelse til kommunalbestyrelserne til at afskrive skatter. Jeg forstår også, at der kan være enkelte tilfælde, hvor det er nødvendigt ikke at gøre det. Den højtærede minister nævnte værnepligtige med en stor formue, med særlige indtægter. Det er nu ganske få ud af tusinder, det drejer sig om, men det kan altså forekomme.

Jeg vil endnu en gang henstille til den højtærede minister, at man alligevel overvejer — og ikke venter for længe med disse overvejelser —, om ikke kommunalbestyrelserne kunne få rettighederne fra cirkulæret af 20. august 1945 tilbage.